

Text 111: När vi flög vilse

9 augusti 2014

Klockan var tio i sex och det var fortfarande dimmigt, när vi kom till flygfältet. Vi hade chartrat en Piper 10 och skulle flyga från Bromma till Anderstorp, min bror, min pojkvän och jag. Min bror skulle tävla i Formel 1 där, och min kille och jag skulle heja på honom.

Piloten var en karl i 60-årsåldern. Han såg mycket erfaren ut. Han och min bror satte sig i förarsätena och jag och min kille där bak. Vi rullade ut på startbanan, piloten ökade farten, planet rusade fram och vi lyfte.

Snart såg vi hela Stockholm under oss, tomma gator, hustak och kyrktorn, fönster som glänste i morgonsolen. Så passerade vi Södertälje och satte kurs söderut. Vädret var utmärkt, molnfri himmel och strålände sol. Men i höjd med Norrköping började det bli molnigt, och när vi närmade oss Jönköping, var himlen täckt av tjocka moln och vi såg ingenting. Piloten började bli nervös. Han hade nämligen aldrig flugit på instrument förut och hade inget sådant certifikat, fast det visst jag inte då.

Vi fick radiokontakt med kontrolltornet i Jönköping, men piloten vill inte landa där. "Vi ska ju till Anderstorp!" sa han. "Jag går ner under molnen. Ni kan leta efter Anderstorp! Vi kanske hittar någon väg, så kan du försöka läsa på vägskyltarna!"

Han dök och flög tätt över marken. Vi såg bondgårdar och skogar och sjöar och en fabrik, som kanske var Gislaveds Gummifabrik, men sedan såg vi bara skogar och skogar, tills vi plötsligt flög ut över en lång sandstrand. "Hjälp! Vi flyger ut över havet!" ropade jag. "Var fan är vi?" skrek min bror.

Piloten blev blek. Vi hade nästan ingen bensin kvar. Han vände och flög tillbaka samma väg. Äntligen såg vi ett flygfält! Det var tomt och kontrolltornet svarade inte, men vi landade där ändå. Piloten torkade svetten ur pannan, medan vi klättrade ur planet på darriga ben.

Vi hade landat på ett militärflygfält. Där fanns inte en människa, och allt var stängt, men vi lämnade piloten och lyckades klättra över stängslet och ta oss fram till en väg. Där hade vi tur och kunde stoppa en taxi. När vi kom fram till Anderstorp, hade vi kört 10 mil. Vi kom två timmar för sent, och biltävlingarna hade redan börjat på flygfältet där.

"Jaså, där kommer ni!" skrek våra vänner, när de fick syn på oss. "Vad vi har varit oroliga för er!" Min mamma hade ringt klockan 10, och när vi inte hade kommit fram, ringde hon till Bromma flygfält, och därifrån slog de larm över hela Sverige. Ja, vilken massa besvär vi hade orsakat.

Då såg vi plötsligt ett sportflygplan på väg in mot flygfältet, en liten tvåmotorig Piper! "Här får du inte landa! Flygfältet är stängt! Vi har motortävlingar här!" ropade kontrolltornet. "Jag måste landa! Jag har ingen bensin kvar!" grät piloten. Det var förstås samma pilot, som vi hade flugit med. Äntligen hade han hittat Anderstorp!

Naturligtvis måste bilarna lämna banan, och piloten kunde landa och stiga ut och tanka planet. "Så där!" sa han, "det gick ju bra i alla fall! När ska vi åka tillbaka igen?" Men då hade vi fått nog. "Nej tack!" sa vi, "vi tar tåget hem!"